

מתוך
סיפר הכהן

או

תולדות העניבת

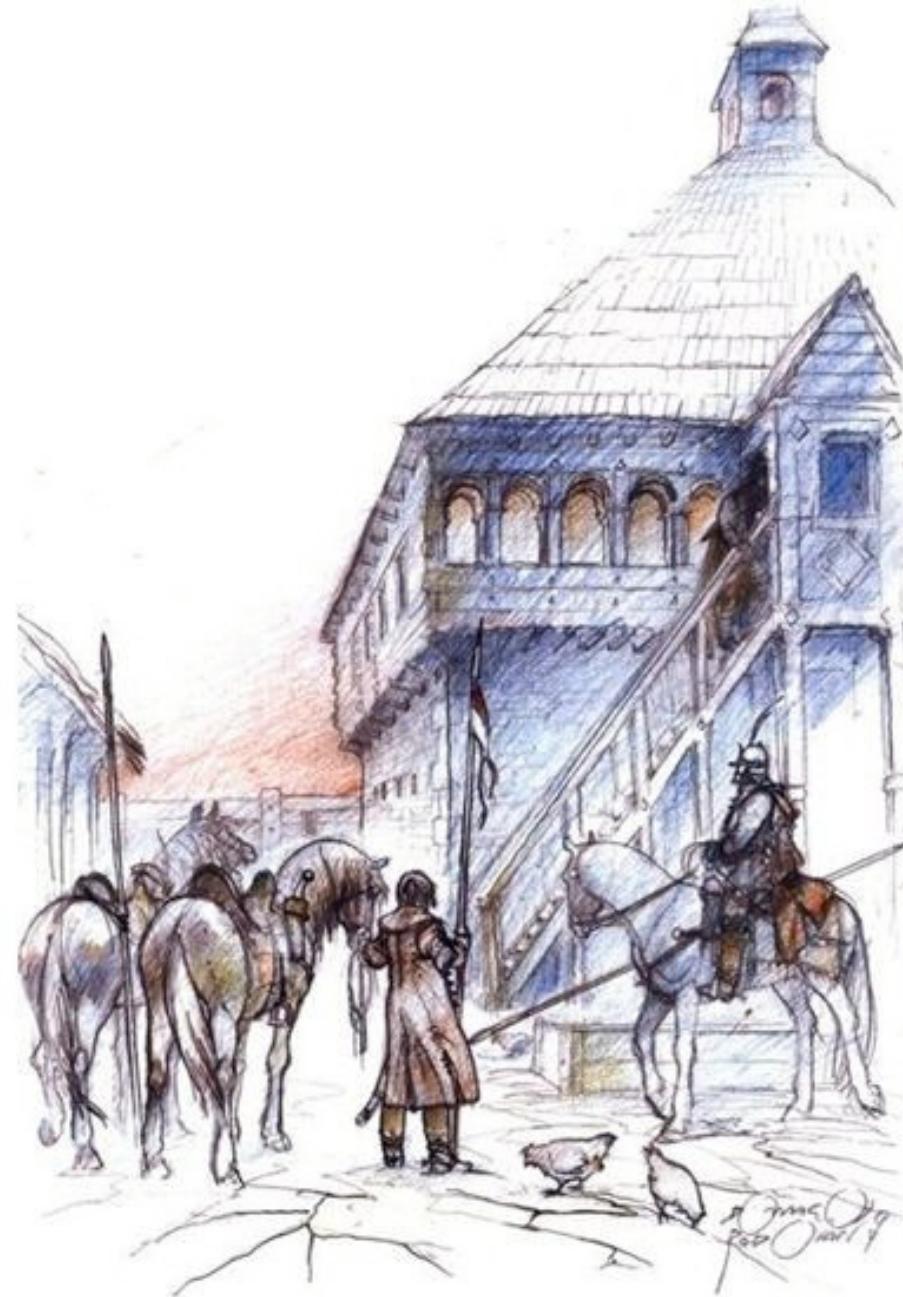
**בוז'דן פרוסטיאק
ראדואן דומאגוי דאוליץ**

במאה השבע-עשרה
השתוללה באירופה
מלחמות שלושים השנה.
קרואטים רבים מעורים
בסכוך הזה.

באוטו הזמן, בכפר קראוטי
קטן, חי בחור צער בשם
איוואן ובחורה בשם מריצה.
הם אהבו מאוד זה את זה,
התארסו והתכוונו להתחתן
בקרוב, אך פתאום איוואן
קיבל צו גיוס לצבא.
המאורים עמדו להיפרד.

למחרת מוקדם בבוקר איוואן
התכוון לדרך ארוכה. הוא
היה עצוב מאד, כי לא ידע
כמה זמן תמשך המלחמה,
האם ייחזר חי הביתה והאם
הנערה שאהוב תמתין עוד
לשובו.

הגיעה רגע פרידה. שניהם
עמדו שותקים זה מול זו, אך
פתאום מריצה הורידה את
הצעיף מראשה וקשרה אותו
על צווארו של איוואן. "מה
זה?" שאל.

"תשא את הצעיף קרוב
ללבך. הוא יזכיר לך תמיד
שאני אוהבת אותך ויישאר
אתך עד שתחזר" אמרה
מריצה.

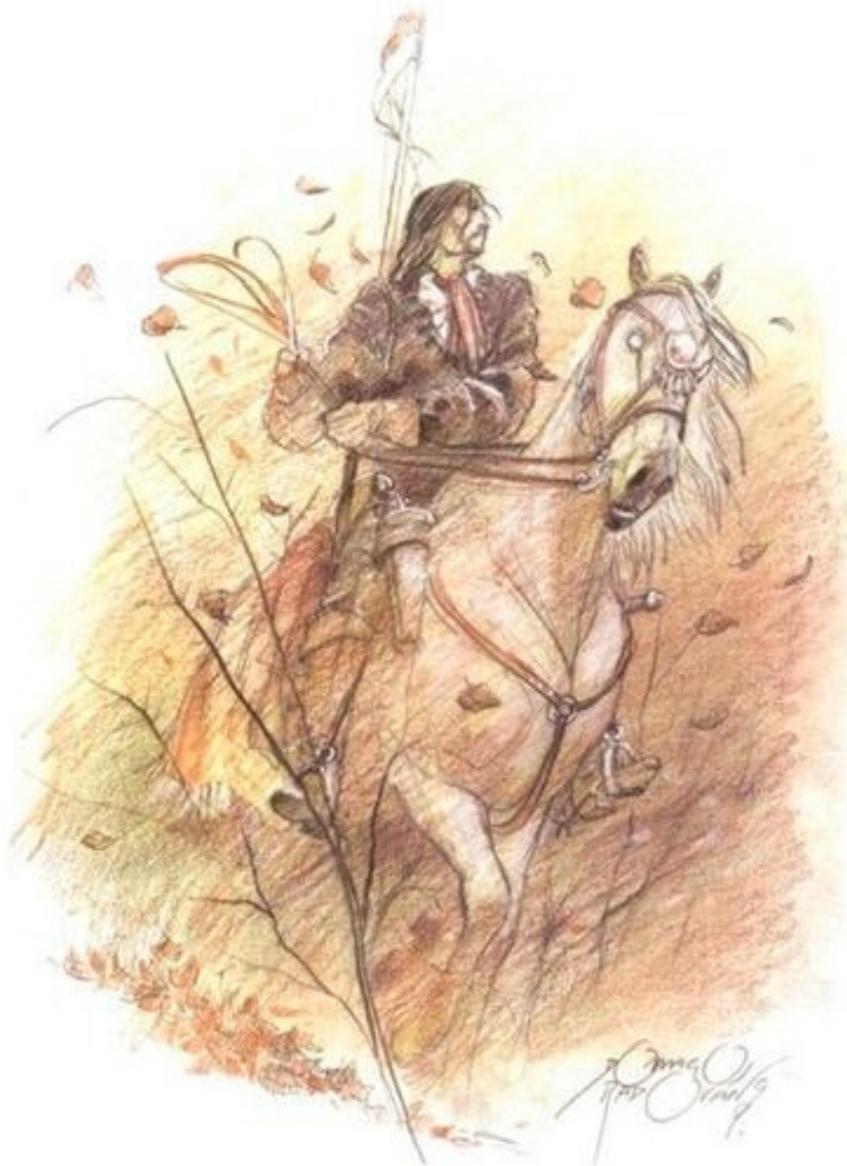

"כל זמן שהצעיף הזה על
חזי לא תהיה אחרת
בשבילי" הבטיח איוואן.
הם נפרדו בನשיקה.

איוואן עלה על סוסו ויצא
לדרך.

אר כשרה בין חבריו לא
יכול היה להסתיר את
הצעיף והם התגרו בו
תחילה, אך עם הזמן
התחלו להתפעל מהצעיף,
ומהגדילים הארכיים
שהתנו פפו ברוח כשרוכב
דהר על סומו.

תור זמן קצר הציע הפרסים
לחלק מהמדים של חיל
הפרשים הקראטיים.
האצילים והקצינים נשאו
צעפי משי ותחרה וחילים
רגילים צעפי בד צבעוני.
הם ידעו שהדבר עשו
אותם מושכים במינוח.
נשים ונערות הביטו
בהערצה כשקראטיים עברו
רוכבים על סוסיהם.

קראטימ רבים שירתו בחילות הקיסר האוסטרי. ובחורף הקיסר שם מצור על אחת הערים המבוצרות, החזקות ביותר באירופה.

"לא ניתן לכבות את העיר" אמר המפקד "משלושת הצדדים מגינות עליו חומות גבוהות ומהצד הרביעי נהר קפוא".

"אתה צודק" אמר סגנו "אנו מאבדים כל פעם יותר לוחמים, האויב הוא בטוח בمبرצנו הגבוה. ומה שייותר גרוע, החילים והנסיך סובלים מכפור. החורף עצר אותנו ואם לא נכבוש את העיר במהירות, נמות כולנו מהקור האiom".

"אבל ראה מי מגיע הנה"
אמר המפקד "שליח של
מפקד הקרואטים? מה יש
 להם לומר לנו. הם הרי לא
 חושבים לכבות את העיר
 המבוצרת עם חיל הפרשים
 שלהם".

אר באותו לילה, בחושך
מוחלט, הטעים הקלים של
הקרואטים עברו על הקרח
המכסה את הנהר, והפתיעו
את האויב מאחור.

מגיני העיר לא ציפו כלל להתקפה מהצד הזה ולא התנגדו לקרואטים. ואלה התקדמו עד לשערי העיר, פתחו אומם לחיל הקיסר, והעיר נכנעה תוך שעות ספורות. כדי לעبور נהר קפוא במרכז החורף ומיד להתחיל בקרב, דרש היה סוג מיוחד של אנשים. אנשים שמסיבותן היו מוכנים ללחימה, אלה שנאלצו להגן על בתיהם באופן קבוע בפני פולשים חזקים. הקרואטים רוכבים על סוסים קלים ומהירים פיתחו שיטות לחימה מיוחדת, שמולה חילות איטיים וכבדים של שאר מלכות אירופה לא יכולו לעמוד.

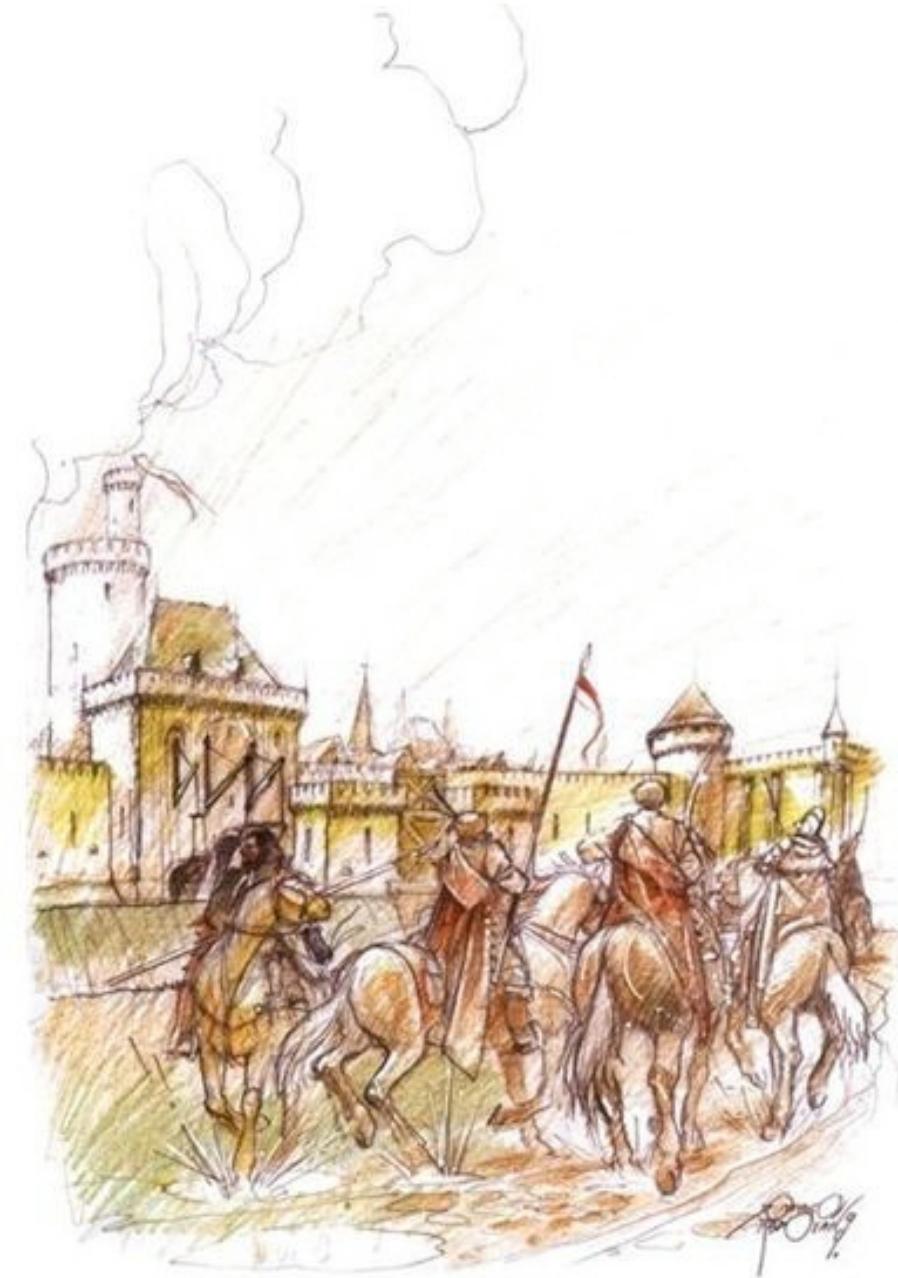

המבצעים של קראוטים
התפרסמו באירופה כולה
ויפויורים דמיוניים על
מעשייהם, כמו זה ששום כדור
לא יכול להרוג אותם,
התפשלו מהר.
אחדים, בפחד גדול, תיארו
אתם כצבעים החשוכים
bijouter, אך ככלם הכירו את
כוחם ואת ייעילותם לחימתם.

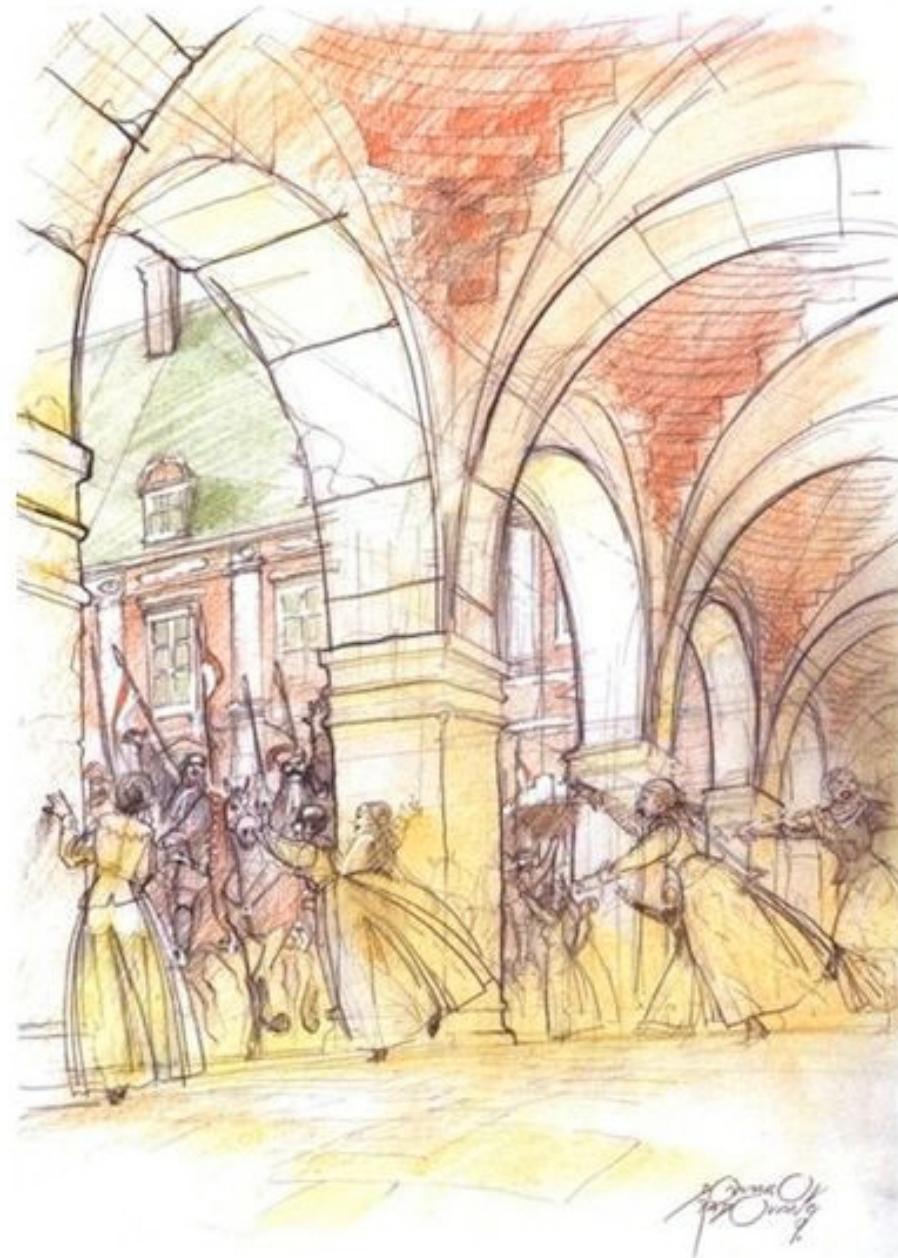
מלך צרפת רצה מאד בחיל
פרשים חזה לצבא שלו. لكن
גדור מיוחד בשם "קרואטים
מלכוטיים" הוקם בפריס,
ואלה לחמו שכם אחד עם
הצרפתיים.

פרשי קרואטים, עם הקישוט
מיוחד שלהם, כבשו את
דמיהונם של פריזאים
המעודנים, ובמיוחד של
הנשים.

הקיישוט הזה לא היה אלא
הצעיף שקרואטים לבשו על
צווארם. מעולם לא רأו דבר
דומה באירופה, ומאהר שלא
יהי שם אחר לקישוט זה
קראו לצעיפים אלה
"קראווטים".
כך נוצר שם העניבת, המקביל
בשפות רבות בעולם.

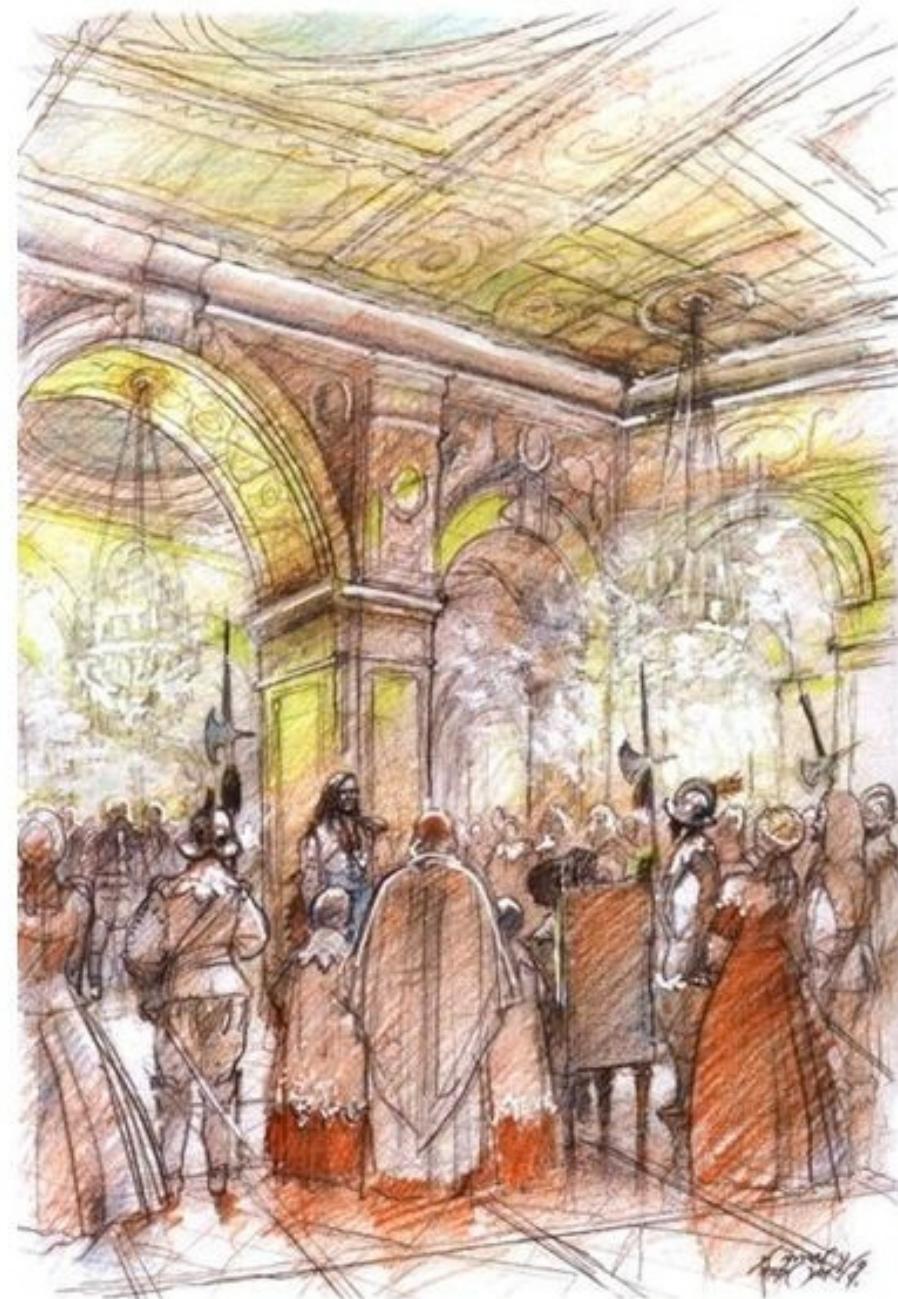

באוטו הזמן נכנסה לאופנה
גם הפאה הנוכרית. אלא
שהפאה כיסתה לעיתים את
הצוארון המועלן, הנושא
דרגות של קציני הצבא.
"הצוארון זהה, שבו אני
משקיע טיפול נה רב, לא
מורגש כלל, כי הפאה
מסתירה אותו. מה לעשות
בו?" התלונן קצין צרפתי.
"از אולי כבוזו יעדיף קראוות
מקטיפה?" הציע חייט.
"זה נהדר! רעיון שלך גדול!"
שמחה הקצין.
וכך הקראוות השתלב במדי
הצבא הצרפתי, ואחר כך
אופנה כללית.

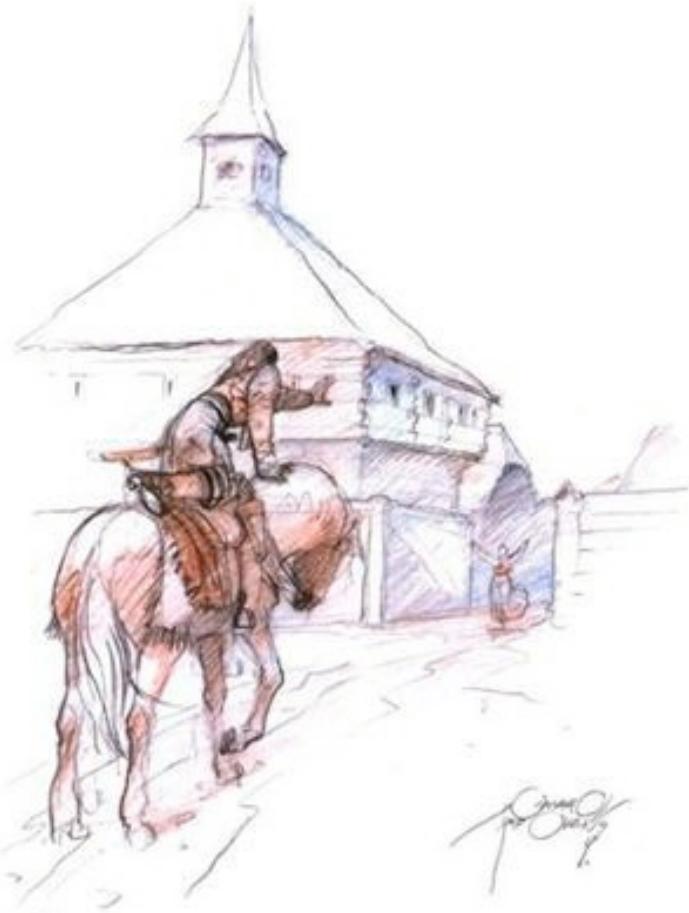
סיג'ו
סיג'ו

תוך עשר שנים הגיע
האופנה גם לאנגליה ואחר
כך לעולם החדש. מאז נעשה
הקרואוט מקובל על כל אנשי
העולם.

יום בהיר אחד הוא רכב על סוסו
לתוֹר כְּפָר קָטָן שֶׁבּוֹ נֹלֵד וּמַרִּיצה
רְצָה לְקָרְאָתוֹ. שְׁנֵיהֶם נִשְׂאוּ עַל
חַזָּה אֶת הַסִּימָן שֶׁל אֲהַבְתֶּם
וּנְאַמְנוֹתֶם. זֶה הָיָה הַקָּרָאָוֹת.

קָרָה שְׁנְטָלִיהֶ, הַנְּעָרָה הַיְפָה בַּיּוֹתֶר
שֶׁל צְרָפָת, הַתְּאַהֲבָה בָּאיּוֹאָן. הִיא
אָמָנָם הִיָּתָה כִּי יְפָה שְׁקָשָׁה הִיָּה
לְעַמּוֹד בְּהַעֲרַצָּתָה. אֲבָל הַצְּעִיף שְׁעַל
צְוֹאוֹרָוֹ שֶׁל אִיוֹאָן הַזָּכִיר לוֹ כֹּל הַזָּמָן
אֶת מַרִּיצה. הוּא נִשְׂאָר נָאָמָן לָהּ.